

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Košťálem, advokátem se sídlem Na Riviéře 123, Zbečno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2010, čj. 13418/2010/KUUK/Hyk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2010, čj. 16 A 2/2010 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) zamítl rozhodnutím ze dne 28. 1. 2010 odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor kontroly (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 8. 2009, čj. MM/OK/PD/159094/09/R, jako opožděné. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), na základě čehož mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobou. Ten jí výše uvedeným rozsudkem zamítl. Námitku žalobce, že rozhodnutí správního orgánu nikdy nenabylo právní moci z důvodu nesprávného doručení, neshledal důvodnou. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu byla žalobci doručována na adresu, kterou uváděl jako bydliště. Na této adrese nebyl zastížen, proto mu byla v domovní schránce dne 19. 8. 2009 zanechána výzva a poučení, že zásilka je připravena k vyzvednutí v úložní době do 3. 9. 2009. Vzhledem k tomu, že si žalobce zásilku ve stanovené úložní době nevyzvedl, byla dne 4. 9. 2009 vrácena správnímu orgánu zpět. Podle § 24 odst. 1 správního řádu nastalo doručení zásilky dne 29. 8. 2009 (sobota), resp. 31. 8. 2009 (pondělí). Po marném uplynutí lhůty k podání odvolání nabylo rozhodnutí správního orgánu dne 16. 9. 2009 právní moci.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel opakuje námitky, které uvedl již v žalobě i v řízení před žalovaným. Namítá, že listovní zásilka obsahující výše uvedené rozhodnutí správního orgánu mu nebyla účinně doručena. Na podporu svého tvrzení uvádí, že v místě jeho trvalého bydliště nemá zřízenou domovní schránku ve smyslu čl. 22 sdělení č. 20/2005 (SP) Českého telekomunikačního úřadu. Jiné vhodné místo, ve kterém mu mohla být zanechána výzva o uložení zásilky, je bydliště prarodičů stěžovatele, jejichž dům leží v přímém sousedství s domem trvalého bydliště stěžovatele. Tam ale dle tvrzení stěžovatele žádná výzva zanechána nebyla. Tyto námitky neshledal krajský soud důvodnými, dle názoru stěžovatele vycházel pouze ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu a důkazů provedených výsledkem svědkyň – dvou poštovních doručovatelek - které měly předmětné písemnosti doručovat. Naopak, výpovědi svědka J. B. (dědeček stěžovatele) o tom, že domovní schránka je označena „B. J.“, soud neuvěřil.

[4] Stěžovatel uvádí, že se soud nevypořádal s rozpory vyplývajících z výpovědí svědkyň, týkajících se označení domovní schránky, do které bylo doručováno. Ani po provedeném dokazování tak soud nijak nevyvrátil tvrzení stěžovatele, že v daném místě domovní schránku ve smyslu výše uvedeného sdělení (viz bod [3]) zřízenou nemá. K tomu dodává, že domovní schránka sice byla označena „N. č. p. 40 a 1“, ale až poté, co mělo být stěžovateli doručováno předmětné rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel upřesnil, že domovní schránku takto označila manželka jeho bratra s ohledem na nejasnosti při doručování do domu č. p. 40. Dále stěžovatel soudu vytýká, že nezkoumal vlastní zjištění s doručováním stěžovateli, kdy mělo být údajně předvolání k ústnímu jednání vráceno soudu poskytovatelem poštovních služeb (dále též „doručovatel“) s poznámkou, že adresát „je v místě neznámý“. V souvislosti s tím stěžovatel zdůrazňuje, že v období mezi doručováním rozhodnutí žalovaného a doručováním předvolání k ústnímu jednání před soudem k žádné takové změně poměrů u stěžovatele nedošlo; na základě toho stěžovatel následně dovozuje, že pokud byl v době doručování předvolání k jednání soudu považován doručovatelem za osobu neznámou, muselo tomu tak být i v době doručování rozhodnutí žalovaného. Z výše uvedeného důvodu mu mělo být doručováno postupem podle § 25 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nikoliv podle § 23 tohoto zákona, jak tomu bylo u doručování písemnosti žalovaného. Tyto rozpory krajský soud rovněž nehodnotil.

[5] Konečně, stěžovatel uvádí, že nejenže nevěděl o rozhodnutí žalovaného, nevěděl ani o samotném zahájení správního řízení o přestupku, jehož spáchání mu bylo kladeno za vinu.

[6] Stěžovatel tvrdí, že byl postupem doručovatele zkrácen na svých právech tím, že žalovaný mohl nezákonně vykázat fikci doručení. V důsledku toho neměl stěžovatel možnost brojit proti obvinění ze spáchání přestupku, a to ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolacím řízení. Z těchto důvodů požaduje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen.

III.

Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[7] Ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že jeho úkolem je přezkoumat správnost postupu krajského soudu při vydávání napadeného rozsudku.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.); v této souvislosti Nejvyšší správní soud ze soudního spisu (č. l. 22) zjistil, že předvolání stěžovatele k ústnímu jednání nařízenému na 30. 8. 2010 doručoval krajský soud na nesprávnou adresu (místo skutečné adresy stěžovatele O. 40, P., uvedl „O. 4, P.“), čímž bylo řízení před ním zatíženo vadou. Z tohoto důvodu byl zdejší soud z úřední povinnosti povinen nejprve se zabývat otázkou, zda tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Ze soudního spisu vyplývá, že ústní jednání ke krajskému soudu bylo nařízeno na 30. 8. 2010. Předvolání bylo účastníkům řízení odesláno dne 20. 7. 2010. Dne 23. 7. 2010 byla krajskému soudu zásilka s předvoláním stěžovatele vrácena. Na druhé straně zásilky bylo ručně dopsáno, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

[11] Stěžovatel udělil dne 8. 1. 2010 plnou moc JUDr. Ladislavu Košťálovi, advokátovi, se sídlem Na Riviéře 123, Zbečno, a to k zastupování ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Z udělené plné moci vyplývá, že byla udělena pro všechny úkony spojené se zastupováním v této věci.

[12] Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. má-li účastník zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník něco osobně vykonat, doručí se i jemu. V souvislosti s předvoláním k ústnímu jednání se nejedná o úkon, který musí stěžovatel osobně vykonat. Proto i když krajský soud doručoval stěžovateli nesprávně, neměl tento postup vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť krajský soud nebyl povinen stěžovateli doručovat vůbec. Pro účely posouzení zákonného doručení je tedy rozhodné doručení právnímu zástupci stěžovatele. Tomu bylo předvolání prokazatelně doručeno dne 23. 7. 2010. Z protokolu o jednání ze dne 30. 8. 2010 je dále zřejmé, že se právní zástupce stěžovatele jednání před soudem účastnil a také kladl otázky předvolaným svědkům. Z tohoto důvodu nemohl být stěžovatel zkrácen na svých právech žádným způsobem, protože měl možnost se prostřednictvím svého zástupce vyjádřit ke všem předloženým důkazům a tvrzením.

[13] To vysvětluje rovněž námitku stěžovatele o „nekonzistentním“ postupu doručovatele v případě doručování v průběhu správního řízení a v řízení před soudem. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány označovaly svá podání správnou adresou. Z tohoto důvodu

nepovažuje zdejší soud za nezbytné se touto otázkou dále podrobněji zabývat. Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, ke které přihlédl z úřední povinnosti, neměla na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V posuzovaném případě vznikl mezi stranami spor o tom, zda došlo k účinnému doručení rozhodnutí správního orgánu, ukládajícímu stěžovateli sankci za spáchání přestupku. Související otázkou pak je, zda má stěžovatel v místě, které uvádí jako místo svého trvalého bydliště, zřízenou domovní schránku. V dalším přezkoumávání se zdejší soud proto zaměřil na posouzení, zda závěr krajského soudu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo na základě fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu doručeno účinně, byl správný [IV.A.; § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Dále zdejší soud posuzoval, zda se krajský soud dostatečně vypořádal s namítanými rozpory v tvrzeních svědkyň, které vzal v napadeném rozsudku za prokázané a současně zda byla dostatečně vyjasněna otázka existence domovní schránky stěžovatele [IV.B.; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) a písm. a) s. ř. s.].

IV.A.

Posouzení správnosti závěru krajského soudu o řádném doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

[16] Ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud při posuzování této otázky vycházel jak z listinných důkazů, které měly oporu ve spise, tak z důkazů provedených výpověďmi svědků, které navrhl stěžovatel. V napadeném rozsudku soud podrobně uvedl, které z provedených důkazů ho vedly k napadeným závěrům a proč. Zejména uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že předmětná zásilka byla stěžovateli doručována na adresu jeho trvalého bydliště a dne 19. 8. 2009 mu byla zanechána v domovní schránce výzva o uložení zásilky a poučení s uvedením úložní doby do 3. 9. 2009. Stěžovatel si v této lhůtě zásilku nevyzvedl, proto byla zásilka vrácena správnímu orgánu prvního stupně. Doručení nastalo podle § 24 odst. 1 správního řádu, tedy fikcí, dne 29. 8. 2009. Vzhledem k tomu, že tento den připadl na sobotu, byl v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí, 31. 8. 2009. Lhůta pro odvolání činila 15 dnů, právní moc nabylo předmětné rozhodnutí den po uplynutí této lhůty, tedy 16. 9. 2009. Jestliže tedy podal stěžovatel odvolání dne 18. 11. 2009, bylo toto podáno opožděně a žalovaný ho zamítl v souladu § 90 odst. 5 správního řádu.

[17] Při provádění výslechů svědků se krajský soud zaměřil na zjištění, jakým způsobem byla domovní schránka stěžovatele označena a u dvou vyslychaných poštovních doručovatelek také na skutečnost, zda byl dodržen postup doručování upravený zákonem. Z provedeného dokazování výslechem svědka J. B., dědečka stěžovatele, vyplynulo, že si stěžovatel na uvedené adrese pravidelně vyzvedává poštu. Podle svědka není vyloučeno, že pokud by i oznámení o uložení zásilky bylo vhozeno do domovní schránky, mohlo být omylem vyhozeno s ostatními letáky manželkou svědka. Výslechem poštovních doručovatelek bylo prokázáno, že oba domy se nacházejí na stejném pozemku, ke kterým vedou jedny vrata a na nich je umístěna domovní schránka. Na základě toho krajský soud usoudil, že domovní schránka je společná pro oba domy. Tomu nasvědčuje i skutečnost, kterou uvádí sám stěžovatel v žalobě, a sice že domovní schránka je označena „B.“. Z tohoto důvodu může být nadevší pochybnost do této schránky doručováno jak pro stěžovatele, tak pro jeho prarodiče.

[18] Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu ztotožňuje. Krajský soud neměl důvod domnívat se, že správní orgán postupoval při doručování v rozporu se zákonem. Správní rozhodnutí ve věci přestupku musí být vždy adresátovi doručeno podle příslušných ustanovení správního řádu a je na správním orgánu, aby při doručování prostřednictvím provozovatele

poštovních služeb řádně zkontroloval, zda tento postupoval při doručování podle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu.

[19] K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel především tvrdit skutečnosti, které vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemností určené do vlastních rukou účastníka, „jsou těmito tvrzeními zásadně jen tvrzení, že se nezastižený adresát v době doručování písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem a poštovním řádem“ (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2003, čj. 4 Azs 30/2003 - 47; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). V šetřeném případě se stěžovatel v řízení před soudem snaží zvrátit účinky rozhodnutí vydaných ve správním řízení tvrzením, že nebyly řádně doručeny provozovatelem poštovních služeb a z tohoto důvodu nemohly nabyt právní moci.

[20] Doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 As 44/2007 - 93, v této souvislosti konstatoval: „*Důkazní břemeno ohledně tvrzení o nemožnosti vyzvednout si písemnost ve stanovené lhůtě, o jejímž běhu a právních důsledcích jejího marného uplynutí byl účastník v oznámení o uložení písemnosti poučen, stíhá účastníka řízení, nikoli správní orgán.*“ Obdobný závěr vyplývá také z rozsudku ze dne 24. 2. 2004, čj. 5 Azs 46/2003 - 50, podle kterého „*[t]vrzení, že stěžovatel předvolání [...] ani vyrozumění o uložení této písemnosti neobdržel, není způsobitelné samo o sobě závěr o doručení zásilky vyvrátit. To, že se poštou učiněné vyrozumění o uložení zásilky nedostalo k adresátu (např. proto, že toto vyrozumění převzala osoba, která je adresátu nepředala anebo proto, že obsah poštovní schránky byl odcizen nebo byl zničen apod.), nemá vliv na správnost závěru správního orgánu o řádném doručení písemnosti.*“

[21] Splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemností na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo (shodně rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009 - 67).

[22] Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že mu zásilky nebyly doručovány, bylo ve světle výše citované judikatury právě a pouze na něm, nikoliv na soudu, aby to prokázal. Stěžovatel však pouze setrval na svých tvrzeních, které nebyl nikterak schopen věrohodně doložit. Dokonce i jeho tvrzení byla zpochybněna tím, když z výpovědi svědka, kterého sám soudu navrhl vyslechnout, vyplynulo, že do domovní schránky, údajně patřící pouze jeho prarodičům, jsou mu často doručovány písemnosti, které si pravidelně vyzvedává.

[23] Jak již bylo naznačeno výše, správní řád připouští možnost doručit písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (viz § 19 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem uzavírá správní orgán s provozovatelem poštovních služeb tzv. poštovní smlouvu podle zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách). Musí přitom zvolit takovou službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemností. Konkrétní obsah poštovní smlouvy, a tedy i podmínky pro dodání

poštovních zásilek, je stanoven v poštovních podmínkách České pošty, s. p. (sdělení č. 20/2005 Českého telekomunikačního úřadu o vyslovení souhlasu s poštovními podmínkami, Poštovní věstník č. 5/2005; dále jen „sdělení“).

[24] Nejvyšší správní soud nad rámec nezbytně nutného dále uvádí, že z jiné věci týkající se téhož stěžovatele, kterou zdejší soud rozhodoval v nedávné minulosti, je mu známo, že doručování na stejnou adresu, na kterou mu doručoval žalovaný i správní orgán prvního stupně, nebylo stěžovatelem namítáno ani zpochybňováno (srov. rozsudek ze dne 16. 6. 2010, čj. 5 As 60/2009 - 163).

[25] Stěžovatel prý „*nejenže nevěděl o uvedeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale nevěděl ani o zahájení správního řízení o přestupku*“ (s. 4 kasační stížnosti). Toto tvrzení, které zřejmě směřuje k tomu, že pro stěžovatele bylo doručení správního rozhodnutí naprosto překvapivé, je však ve zřejmém rozporu s obsahem správního spisu. Z něj totiž vyplývá, že dne 3. 6. 2009 vlastnoručně podepsal oznámení o přestupku, vystavené mu Policií ČR. Do oznámení o přestupku uvedl adresu trvalého pobytu, na kterou mu byly následně doručovány všechny písemnosti. Nikoliv bezvýznamnou je také skutečnost, že podle výpisu z evidenční karty stěžovatele má stěžovatel několik záznamů o přestupcích a přestože mu byl řidičský průkaz vydán teprve v roce 2003, aktuální dosažený stav bodového hodnocení v předmětné době byl 6 bodů. S ohledem na okolnosti případu a své dosavadní bohaté zkušenosti s agendou dopravních přestupků musel tedy očekávat, že pokud byl vyhotoven záznam o přestupku bez toho, aby byl přestupek projednán v blokovém řízení policií (tj. pokud nebyl vystaven blok a udělena pokuta), bude v této věci v nejbližší době zahájeno správní řízení před příslušným správním orgánem.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že výkon veřejné správy by se jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva (viz rozsudek zdejšího soudu čj. 5 As 44/2007 - 93, již cit. v bodě [20]).

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve světle výše uvedeného tak nemohlo ze strany správního orgánu dojít ke zkrácení práv stěžovatele na možnosti brojit proti rozhodnutí o přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, včetně řízení o odvolání. Jestliže se stěžovatel cítí být na těchto svých právech dotčen (což ovšem v řízení před správními soudy neprokázal), musí si být vědom také své vlastní odpovědnosti, kterou si toto zkrácení na právech přivodil. Stalo se tak pouze na základě jeho vlastní nedbalosti. To nelze přičítat k tíži správního orgánu s cílem obcházet zákon anebo mařit výkon rozhodnutí.

[28] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu pochybení a dospěl k závěru, že shora uvedená kasační námitka není důvodná.

IV.B.

Namítané rozpory v podkladech pro rozhodnutí krajského soudu a existence domovní schránky stěžovatele

[29] Při posuzování další kasační námitky se zdejší soud zaměřil na přezkoumání, zda se krajský soud dostatečně vypořádal s tvrzeními svědkyň, které stěžovatel vnímá jako rozporné a zda mohl mít tento nedostatek vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[30] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stejně jako krajský soud, ani on neshledal v této otázce rozpory. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obě doručovatelky doručovaly písemnosti pro oba adresáty (pro stěžovatele i pro jeho prarodiče) do stejné schránky. Z jejich výpovědi nevyplývá, že by některý z uvedených adresátů doručování někdy namítal, ani

že by někdy žádal o změnu v doručování. Skutečnost, že si doručovatelky nemohly přesně vybavit označení domovní schránky, resp. že jedna z nich hovořila o tom, že domovní schránka byla někdy po roce 2007 označena „N. č. p. 40 a 1“, žádné relevantní rozpory ve výpovědích nezakládají. Naopak, je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité nepodstatné detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. Obě doručovatelky vypovídaly zcela shodně o tom, že domovní schránka byla umístěna na nemovitosti s poštovní adresou „O. 40“. Krajský soud pokládal výpovědi obou doručovatelek za věrohodné, neboť se obě shodly na umístění domovní schránky a na tom, že byla společná pro oba domy. Rovněž pokládal za prokázané, že obě tyto doručovatelky věděly, jakým způsobem se doručují zásilky určené do vlastních rukou, přičemž neměl pochybnosti o tom, že by takto nepostupovaly v případě stěžovatele.

[31] Z tohoto důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud se v této otázce vyjádřil dostatečně a současně správně. Ani tato kasační námitka tím není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud se zabýval také otázkou existence domovní schránky stěžovatele. S odvoláním se na čl. 22 sdělení Českého telekomunikačního úřadu cit. výše v bodě [23] stěžovatel uvádí, že v době doručování předmětných písemností neměl zřízenou domovní schránku.

[33] Podle čl. 22 sdělení vloží podnik poštovní zásilku s poštovní adresou podle čl. 4 odst. 2, jejímž adresátem je fyzická osoba, v místě určeném v poštovní adrese do domovní schránky adresáta. Za domovní schránku adresáta se považuje

- a) schránka, která je označena jménem a příjmením adresáta;
- b) není-li v místě schránka podle písmene a), schránka, která je označena příjmením shodným s příjmením adresáta;
- c) není-li v místě ani schránka podle písmene b), schránka, u níž lze s ohledem na okolnosti předpokládat, že ji zřídil adresát.

[34] V rámci dokazování měl krajský soud z výpovědí svědkyň za prokázané, že domovní schránka, do které byly doručovány předmětné písemnosti, byla označena „B.“. Tuto skutečnost řádně odůvodnil ve svém rozsudku (k tomu viz bod [17] a [30]). Stěžovateli tak muselo být z argumentace soudu zřejmé, proč považoval tuto skutečnost za prokázanou. Jestliže stěžovatel opravdu domovní schránku na uvedeném místě zřízenou neměl, stačilo pouze prokázat, kam mu tedy vlastně byla doručována jeho pošta, pokud na adresu, kterou stěžovatel běžně udává ve styku s úřady i soudy, mu doručována nebyla. Z dokazování včetně výpovědí dědečka stěžovatele přitom jasně vyplynulo, že pošta byla stěžovateli doručována právě do sporné poštovní schránky. I zde tedy platí závěry uvedené výše v bodech [20] až [22], že důkazní břemeno ohledně takového tvrzení leží na něm. Ani v tomto případě však stěžovatel své tvrzení neprokázal. Z výše uvedeného důvodu nelze se stěžovatelem souhlasit, že neměl zřízenou domovní schránku ve smyslu sdělení. Ze skutečností, které byly prokázány před krajským soudem, je zřejmé, že sporná schránka byla domovní schránkou ve smyslu čl. 22 odst. 2 písm. b) sdělení.

[35] Pokud jde o námitku stěžovatele, že v případě neúspěšného doručení měl správní orgán doručovat podle § 25 správního řádu (veřejnou vyhláškou), Nejvyšší správní soud považuje za dostačující odkázat zde na svá dřívější rozhodnutí, např. na rozsudek ze dne 5. 8. 2010, čj. 7 Afs 6/2010 - 201, podle kterého „[p]ostupu podle § 42 odst. 4 s. ř. s. (doručení vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu) je nezbytné využívat obezřetně a zpravidla jen v těch případech, kdy by snaha doručit každé osobě zúčastněné na řízení vedla s velkou pravděpodobností k podstatnému prodloužení délky či dokonce skončení řízení fakticky znemožnila nebo kdy by doručování jednotlivým osobám zúčastněným na řízení bylo sice technicky bezproblémové a v reálném čase proveditelné, avšak neúměrně finančně náročné“.

Tento závěr lze zcela jistě vztáhnout i na doručování ve správním řízení (srov. již rozsudek ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 Ans 2/2008 - 52, publ. pod č. 1626/2008 Sb. NSS, část III/c). Skutečnosti, které by odůvodňovaly takový postup správního orgánu, však v šetřeném případě nenastaly.

V.

Závěr a náklady řízení

[36] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, a proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu